

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 20.

Extraordinair Session.

Sjette Møde.

Tredagen den 14de Septbr.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Efter Dagsordenen bliver at foretage Udkast til Rigsdagens Beslutning om, at Grundlovsbestemmelsen af 29. August 1855 skal træde i Kraft samtidig med Forsatningsloven for det danske Monarchies Fælles-Arliggender. Sagen er til 2den*) og sidste Behandling.

Ordføreren (Behmann): Dersom det ved en Sags 2den Behandling nærmest paa ligger Ordføreren at give en kort Resumé af det Standpunkt, hvorpaa Discussionen er bragt ved den foregaaende Behandling, tilstaaer jeg, at jeg i dette Øieblik befinder mig i nogen Forlegenhed. Det maa nemlig være indlysende for Enhver, at, efterat Udvalget saa fuldstændigt, som det saae sig i stand til, havde udviklet sine Ansuelser, maatte det her under Forhandlingerne nærmest indtage en defensiv Stilling; det havde ingen Opfordring til yderligere at forhandle og drøfte andre end saadanne Punkter, der have været Gjenstand for Angreb. Det er altsaa nærmest dem, der enten imod Enkeltheberne eller imod den Slutning, hvortil Udvalget er kommet, maatte have Noget at anføre, som ere Herrer over Discussionen; men jeg antager, at der i denne Henseende

endnu er Meget ivente. — Jeg har hørt en æret Landstingsmand erklære, at Udkastet for ham var usyldestgjørende; men det Eneste, han ansøgte derfor, erkjendte han beroede paa en Feiltagelse. Den blotte Erklæring vilde have en betydelig Vægt, dersom den ærede Landstingsmand, jeg vil ikke sige, selv havde paataget sig at staae os noget mere Syldestgjørende; men i alt Fald at paavise en Bei, ad hvilken det vilde kunne opnaaes; uden Saadant troer jeg ikke, at den var stikket til at føre til noget praktisk Resultat. — En anden æret Landstingsmand, paa hvis Mening jeg lægger megen Vægt, har fremsørt en heel Deel Bemærkninger imod Enkeltheberne i Fællesudkastet. Jeg troer, at nogle af disse Punkter ikke forholde sig rigtigt, i andre er jeg aldeles enig med ham; men det, der forekom mig at være Hovedsagen, savner jeg endnu, nemlig Beviset for, hvorledes man af disse Præmisseser kan komme til den Conclussion at forkaste det Hele. Det kommer altsaa ikke saa meget an paa den forskjellige Opfattelse af disse Enkeltheder, hvilke kunde have deres fuldkomne Berettigelse, dersom Udkastet i sine Enkeltheder forelaa, og som altsaa vilde være aldeles tilstrækkelige Præmisseser til derpaa at begrunde Andringsforslag; men, som Sagen staaer, forekommer det mig, at den Conclussion, man deraf nærmest maatte komme til at udlede, var at indslaae en Bei, der leynede Udsigt til at faae Manglerne afhjulpne; og det maa da være aldeles klart, at — jeg drifter mig ikke til at sige den eneste, men — den nærmeste og naturligste Bei der til er at give sit Minde til, at der tilveiebringes et Organ i Monarchiet, som kan fors

*) Første Behandling findes Sp. 219—272.